

LIBRIS

We know
books

VÂNTUL PRIN SĂLCII

Kenneth Grahame
Ilustrații de Robert Ingpen

Traducere din limba engleză de Frida Papadache

**arthur
retro**

Nota traducătoarei 4

1

Malul apei 7

2

Drumul mare 25

3

Pădurea sălbatică 43

4

Domnul Bursuc 59

5

Dulce Domum 77

6

Domnul Broscoi 95

7

Cântărețul din nai la porțile dimineții 113

8

Aventurile Broscoiului 127

9

Hoinari de tot felul 145

10

Aventurile domnului Broscoi continuă 165

11

Lacrimi de căință și plan de bătaie 187

12

Întoarcerea lui Ulise 207

EBRIS

We know
books

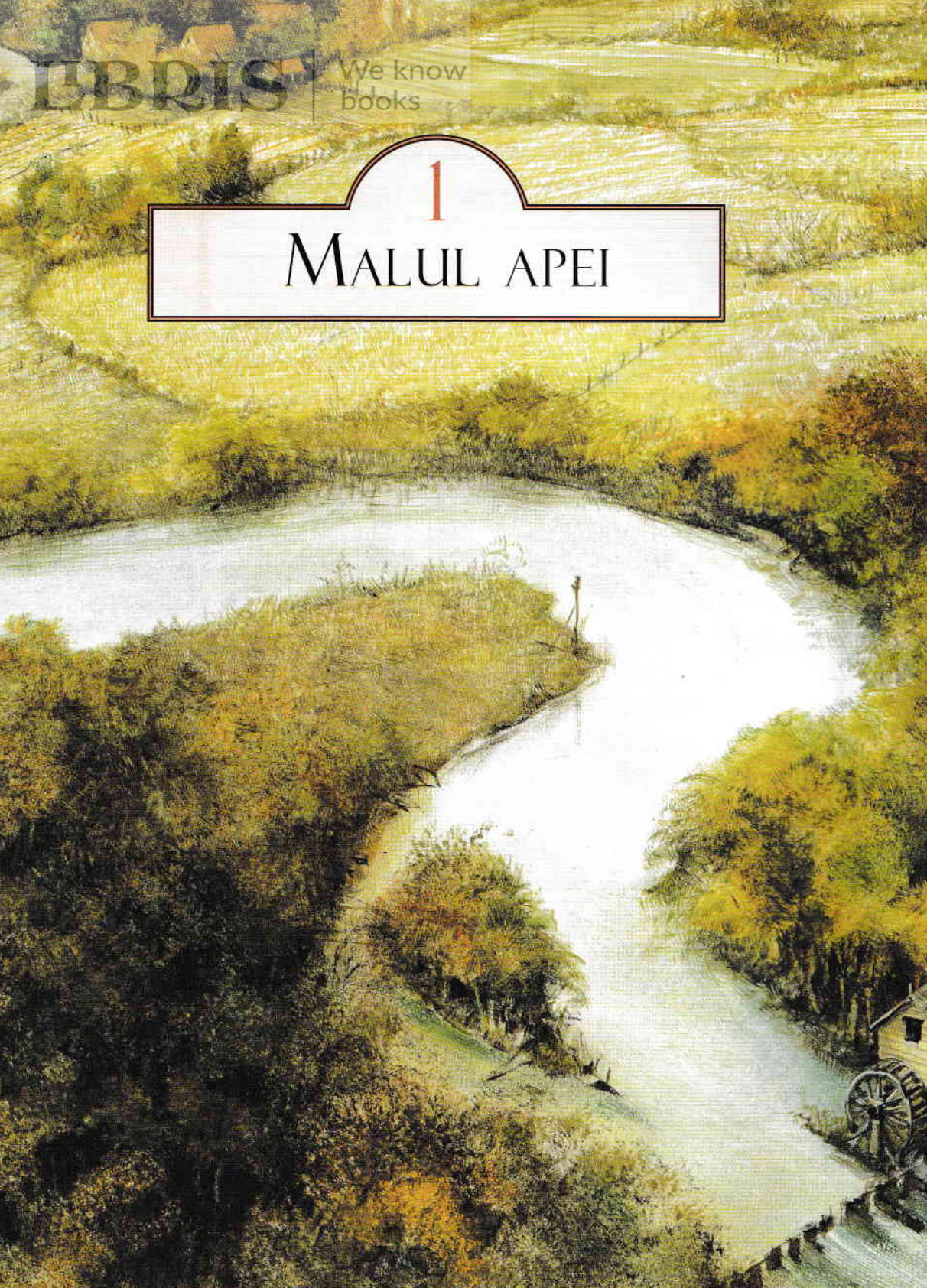

LIBRIS

We know
books

1

MALUL APEI

SOBOLUL muncise din greu toată dimineața, scuturând, de primăvară, mica lui locuință. Întâi cu mătura, apoi cu cârpa; iar la urmă se cocoțase pe scări, pe mese și pe scaune cu o bidinea și o căldare de var și lucrase până ce-și simțise gâtul și ochii plini de praf, iar brațele îi atârnav grele și obosite. Primăvara plutea prin văzduh, deasupra lui, și zvâcnea în adâncul pământului, sub el și împrejurul lui, străbătând până și întunecoasa și micuța-i locuință cu suflul ei de neliniște și dor. Nu e de mirare deci că, deodată, Sobolul, zvârlind jos bidineaua, zise:

— La naiba! Să mă slăbească! Mai dă-o încolo de scuturătură!

Și o zbughi din casă fără să-și pună măcar haina pe el. Parcă-l chema de sus un glas poruncitor, căruia nu i se putea împotrivi. Se îndreptă spre micul tunel ce ducea drept în sus și care, în cazul lui, corespundea drumului pentru trăsuri, presărat cu pietriș, ce-l au animalele cu reședințe mai aproape de soare și de aer. Zgârie și zgândări și râcăi și săpă și iar săpă și râcăi și zgândări și zgârie, lucrând de zor cu lăbuțele și mormăind către sine: „Mergem sus! Mergem sus!“, până când – *zdup!* – botul îi răzbi la lumina soarelui și se pomeni rostogolindu-se în iarba caldă a unei poieni mari.

„Frumos e!“ își zise Sobolul. „E mai frumos decât să văruiești!“ Razele soarelui îi cădeau fierbinți pe blană, adieri blânde îi mângâiau fruntea înfierbântată și – după pustnicia în care trăise timp atât de îndelungat în casa lui de sub pământ – ciripirile vesele ale păsărelelor îi izbeau urechea amortită ca niște strigăte de

LIBRIS | We know books

bucurie. Se ridică printr-o săritură pe toate patru picioarele dintr-odată și, pătruns de dragoste de viață și de bucuriile primăverii fără de văruială, își urmă drumul, străbătând poiana, până ajunse la gardul viu care mărginea capătul celălalt.

— Oprește-te! îi zise un iepure bătrân, postat în deschizătura gardului. Cincizeci de bani taxa de trecere pe șoseaua particulară!

Fu însă dat peste cap într-o secundă de către Sobolul nerăbdător și plin de dispreț, care continuă să topăie de-a lungul celuilalt hotar al poienii, bătându-și joc de neamurile iepurelui, ce-și scosese în grabă căpșoarele din găurile lor să vadă care era obiectul litigiului.

— Spanac! le mai trânti el ironic și dus fu, înainte ca iepurașii să fi putut găsi un răspuns demn și satisfăcător.

Începură atunci să se certe între ei.

— Ce dobitoc ești! De ce nu i-ai spus...

— De ce nu i-ai spus tu...

— Ar fi trebuit să-i amintești...

Și așa mai departe, cum se obișnuiește în asemenea cazuri; dar bineînțeles că era prea târziu, ca întotdeauna.

Părea totul prea frumos ca să fie adevărat. Sobolul hoinărea zorit de colo până colo prin poieni, de-a lungul hotarelor de tufișuri, prin pădurici, și găsea pretutindeni păsări clădindu-și cuibul, flori îmbobocind, frunze zvâcnind din muguri – toate voioase și lucrând cu spor. Și în loc să-l mustre conștiința și să-i șoptească, înțepându-l ca un ghimpe: „Văruiala!“, el nu simțea decât ce încântător era să fii singurul leneș printre toți acești cetățeni gospodari.

Își simți fericirea fără de margini când, tot hoinărind fără nicio țintă, se văzu deodată la marginea unui râu ce venea cu apele mari. În viața lui nu mai văzuse un râu – acest animal neted și lucios, sinuos și puternic, care gonia și chicotea, care apuca toate câte le întâlnea în cale cu un gălgâit și le dădea iar drumul, în hohote de râs, ca să se arunce din nou spre alți tovarăși de joacă, ce se smulgeau la rândul lor din

strânsoarea sa și erau iarăși prinși și ținuți. Totul era tremur și înfiorare, sclipiri și luciri, foșnet și vârtej, șoaptă și spume. Sobolul era vrăjit, încântat, fascinat. Merse pe lângă râu cum mergi, când ești foarte mic, lângă cineva care te ține sub vraja unor povestiri minunate. Și când în cele din urmă obosi, se așeză pe mal, în timp ce apa tot mai murmură fără de astâmpăr, spunându-i în șoaptă, una după alta, cele mai frumoase povești din lume, trimise din inima pământului spre a fi spuse în cele din urmă mării celei veșnic nesățioase.

Și, cum ședea el pe iarbă și privea de-a curmezișul apei, ochii i se opriră la o gaură întunecoasă din celălalt mal, chiar deasupra marginii apei, și, visător, începu să se gândească ce simpatică locuință ar fi una ca asta pentru un animal cu puține nevoi, căruia i-ar plăcea să aibă o bomboană de reședință de vară, pe malul apei, departe de zgomot și praf. În timp ce tot privea, ceva strălucitor și mic păru că sclipește în inima casei, dispăru, apoi sclipi din nou, ca o stea mititică. Dar cu greu putea fi o stea într-o poziție atât de ciudată; și prea era mică și strălucitoare ca să poată fi un licurici. În timp ce privea, luminița îi făcu semn și mărturisi astfel că era un ochi în jurul căruia o fețișoară mică începu să prindă contur, ca un cadru în jurul unui tablou.

O fețișoară mică, oacheșă, cu mustăți.

O fețișoară rotundă și gravă, cu aceeași lumină în ochi care îi atrăsese întâi băgarea de seamă.

Urechi mici și curățele și păr bogat și mătăsos.

Era Șoarecele-de-apă!

Cele două animale stătură locului și se priviră cu luare-aminte.

— Bună ziua,, Sobolule! zise Șoarecele-de-apă.

— Bună ziua, Șoarece! zise Sobolul.

— Nu vrei să vii până la mine? întrebă apoi Șoarecele.

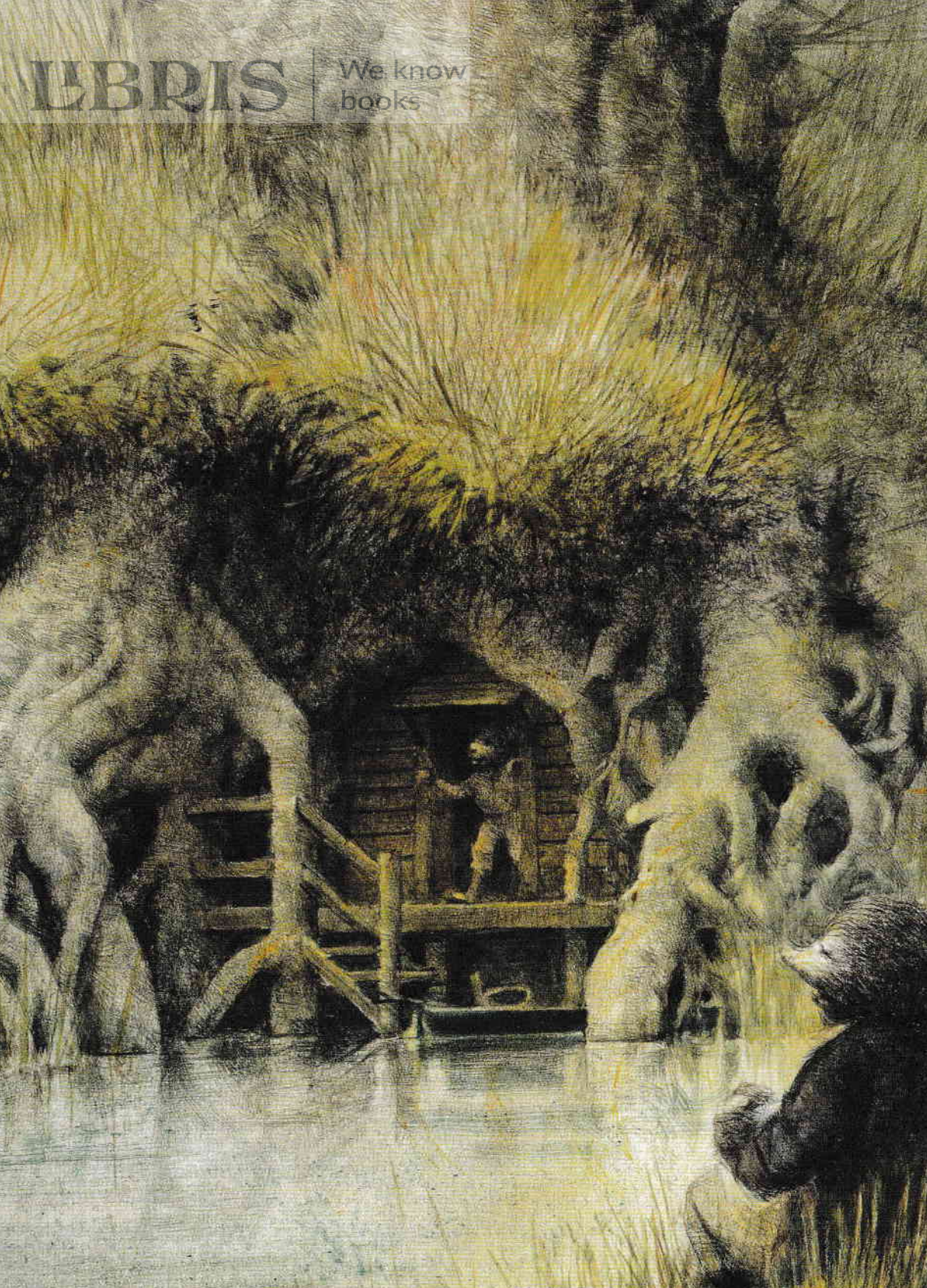
— Ți-e ușor să vorbești, zise cam cu ciudă Sobolul, care era nou în ale apei.

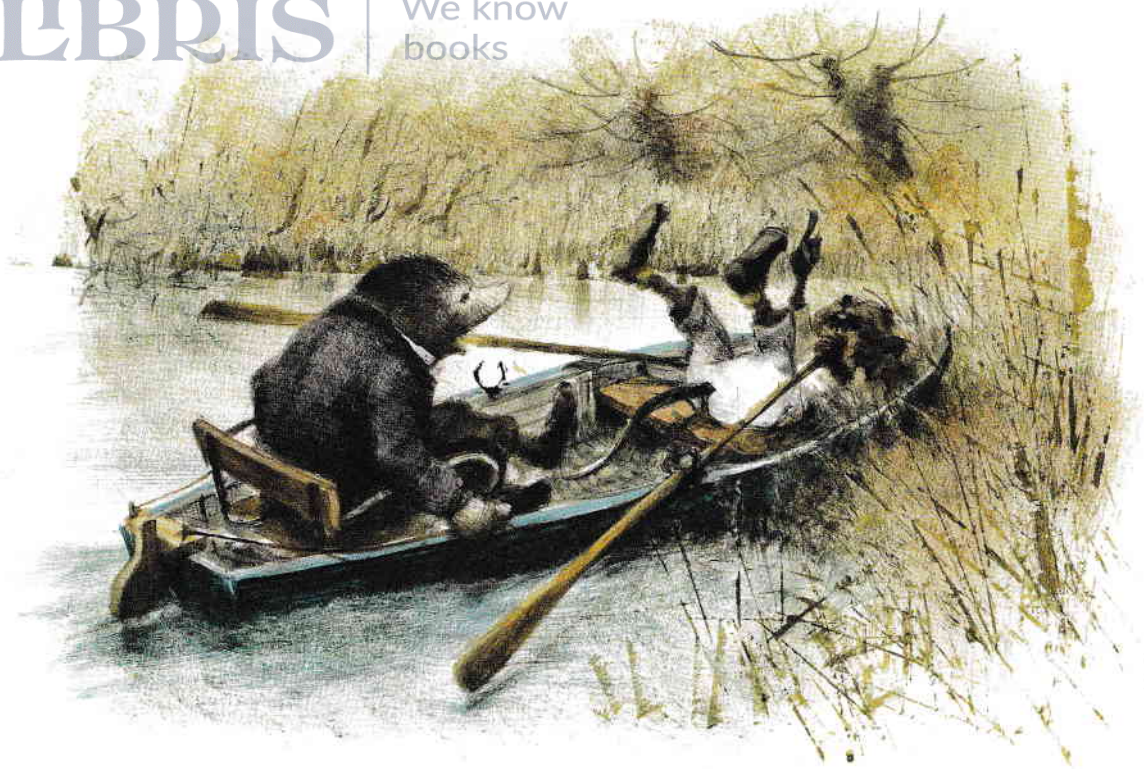
Șoarecele nu răspunse nimic, ci se plecă, dezlegă o funie și o trase spre dânsul; apoi, ușurel, sări într-o barcă mică, pe care Sobolul nici n-o observase. Era vopsită cu albastru pe dinafară, cu alb pe dinăuntru, avea exact măsura a două animale și câștigă de îndată inima Sobolului, deși el nu-i înțelegea încă pe deplin rostul.

Șoarecele vâsli cu iscusință, trecu apa și opri barca. Apoi îi întinse Sobolului laba dinainte, în timp ce acesta cobora cu mare băgare de seamă.

LIBRIS

We know
books

— Ține-te de mine! zise el. Hai, acum pășește iute!

Și, spre marea lui mirare și încântare, o secundă mai târziu, Sobolul se văzu șezând în partea dinapoi a unei bărci adevărate.

— Ce zi minunată! zise el, în timp ce Șoarecele împinse barca de la mal, punând iarăși mâna pe vâsle. Știi că până acum n-am fost în viața mea într-o barcă?

— Cum? exclamă Șoarecele, rămânând cu gura căscată. N-ai mai fost... în viața ta... într-o... n-ai fost?... Asta-i bună, dar atunci ce-ai făcut?

— Este atât de plăcut? întrebă Sobolul cu sfială, deși începuse a se convinge când se rezemă de jilțul său și privi pe rând pernițele, verigile lor și tot dichisul nemaipomenit al bărcii, care începuse să alunece ușor sub el.

— Plăcut? Nu există ceva mai minunat! zise solemn Șoarecele-de-apă, plecându-se înainte spre a lovi apa. Crede-mă, prietene, nu e nimic pe lume mai frumos decât să te lași dus de barcă. Să te lași dus – urmă el visător – doar dus... de barcă... să te lași dus...

— Ia seama, Șoarece! strigă Sobolul deodată.

Era prea târziu. Barca izbi malul cu toată puterea.

Visătorul, vâslașul cel vesel, zăcea pe fundul bărcii, cu călcâiele în aer.

— ...dus de barcă... sau pe fundul ei – continuă Șoarecele, ridicându-se cu un zâmbet voios. În ea sau pe lângă ea, n-are importanță. Nimic nu pare să aibă importanță. Nimic nu pare să aibă importanță, asta-i frumusețea. Fie că pleci, fie că nu, fie că ajungi la destinație, fie că te trezești în altă parte sau că nu ajungi nicăieri, ai tot timpul ce să faci, și nu faci nimic deosebit; și, după ce ai sfârșit ce aveai de făcut, tot te mai așteaptă ceva, de care te poți ocupa dacă-ți place, dar de care ai prefera să nu te apuci. Ascultă! Dacă într-adevăr n-aveai nimic de gând pentru astăzi dimineață, ce-ar fi s-o luăm amândoi pe râu în jos și să petrecem ziua împreună?

Sobolul jucă din degetele de la picioare, în semn de bucurie, își întinse pieptul într-un suspin de mulțumire și se rezemă fericit înapoi, pe pernele moi.

— Ce minunat am să petrec! exclamă el. Să pornim de îndată!

— Stai nițel! strigă Șoarecele.

Petrecu funia de care era legată barca printr-un inel fixat la debarcaderul casei, se sui iar în gaura lui și reapăru după scurt timp, clătinându-se sub povara unui coș de trestie îndesat cu mâncare.

— Vără-l sub picioare, zise el către Sobol, în timp ce cobora coșul în barcă.

Apoi dezlegă funia și apucă din nou vâslele.

— Ce e înăuntru? întrebă Sobolul, care murea de curiozitate.

— Pui rece, răspunse Șoarecele scurt, limbă rece, vițel rece, șuncă fiartă, heringi marinați, salată, pateuri, rață sălbatică, mezeluri, bere, limonadă, sifon...

— Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te! strigă Sobolul în extaz. E prea mult!

— Crezi? întrebă Șoarecele, devenind serios. Cam atâta iau cu mine de obicei în excursii din astea mici; și celelalte animale veșnic spun că sunt zgârcit la porții.

Sobolul nici nu mai asculta. Absorbit de noua viață pe care o descoperea, îmbătat de scânteierea și tremurul râului, de miroaturi, sunete și soare, muiașe o labă în apă, trăgând o dâră lungă, și visa cu ochii deschiși. Șoarecele-de-apă, ca un bun tovarăș ce era, vâslea înainte și se silea să nu-l deranjeze.

— Îmi plac grozav hainele tale, băiatule, zise el, după ce trecuse în felul ăsta cam o jumătate de oră. Am de gând să-mi fac și eu o haină de gală din catifea neagră, îndată ce o să-mi permită mijloacele.